

ΣΥΝΑΓΩΓΗ

ΕΥΗΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ

II

Α!

Η πολιτεία απόψε σιωπηλά χαρούμενη
Κι η γιορτινή πλατεία πυρακτωμένη
Θυμάμαι μαζευτήκαμε
Κι εσύ, φορώντας μια μελωδία πρώιμου φθινοπώρου
πλησίαζες
μια γαλανή κηλίδα ανάμεσα στα βλέφαρα, μια σκέψη.
Ήτεινα φιλικά το χέρι. Μ' έφτασες.
Από το βάθος της πλατείας όμως
ένοιωθα
μια σιωπή μονάχα να εκπορεύεται
χωρίς ενόχους.

Β!

Ύστερα έμαθα πως φεύγεις
Χαμογέλασα με δύναμη
Θυμάμαι κάτι τέτοιο σου ψιθύρισα
πως
«Είναι δύσκολοι καιροί για ποιητές»
απομακρύνθηκες
Γύρω μου τάφος και τάφος
ανασκίρτησα
που απόψε η πόλη μου είναι τόσο έντονα άσπιλη
τόσο απίστευτα λευκή που με τρομάζει.

Γ!

«Λοιπόν σαν τι να γράφει;» αναρωτήθηκες.
Ήξερα την απάντηση καιρούς πιο πριν.
—Εδώ, οι κάτοικοι της πόλης των λευκών θεών μαζεύτηκαν
για ν' αποχαιρετήσουν νοερά το καλοκαίρι.
Ύστερα χάιδεψα ένα δάκρυ
που έφευγε εναγώνια
—Στο τέλος — είπες — δίνεται δεξίωση
Σ' ακολούθησα...
